

III.

En arbetares dotter.

Den nordostliga vinden bet skarpt genom Stads-
gårdshamnen och skakade yrande snömassor från si-
na vingar.

Från Södermalm's kyrkotorn förkunnades af den
hemskt och entonigt ljudande luren nattens elfte
timma.

"Hafva vi då sutit tre timmar i detta fördöm-
da näste!" utropade Dahl, som, skälvande af köld,
betäckte sitt blottade hufvud med båda händerna;
"f-n i dig och dina folkvandringar!"

"Det är, minsän, inte väder att promera uti
med bara strumporna," suckade Jäger, som tappat
sina trädskor under tumultet.

"Vinternatten är ingen helsosam salfva för ett
sönderslagit ansigte," tillade Jerbäraren, doppande sitt
blodiga hufvud i en snödrifva.

"Och ingen källare öppen, der man för pengar
kan få låna sig en rock och en gammal hatt!" jem-
rade sig Dahl.

"För maken till äfventyr har jag väl aldrig förr varit ute!" yttrade Jäger, "och det skall dröja länge innan jag utsätter mig för något nytt! — tack skall du emedlertid ha, Axelson, aldrig skall jag glömma den tjänst du gjort mig och min vän!"

"Ni bor på Norr, smågossar, men innan ni hunnit halfvägs, ha ni frusit ihjel, så handtverksgesäller ni än ä' — jag måste ta er hem till mej — jag gör det ogera, men det kan inte hjälpas — nöden har ingen lag — låt oss skynda!"

Och dermed sträckte jernbäraren ut sina långa ben och satte sig i spetsen för tåget. Jäger och Dahl följde honom.

Det bar af uppför "sista styfverns trappor," man lunkade förbi Catharina kyrka och stod snart utanför ett mindre trädhus vid en smal gata. Jernbäraren öppnade porten och de tre nattliga vandrarne letade sig uppför en smal trädtrappa.

"Här ha vi en lång smal gång," sade Jernbäraren, "min dörr är längst bort — gå försigtigt och följ efter mej!"

Dahl och Jäger följde efter, famlande i den trånga, mörka gången, men när den förre, som snudade med handen förbi ett dörrlås, icke kunde underlåta att vrida derpå, så öppnade sig en dörr.

Dahl tittade in i rummet, men studsade med ett rop af förskräckelse tillbaka.

"Hvad var det?" frågade Jernbäraren.

"När jag skådade in i det der rummet," svarade Dahl, "såg jag en likkista — månans sken på plåten och bleckstjernorna öfverraskade mig."

"Der hade ni för titta," yttrade Jernbäraren; "när man för första gången går in i ett hus och stöter på en likkista, så bådär det inte godt."

"Hvem är död?" frågade Jäger.

”Madam Nyberg, tvätterska i lifstiden, en beskedlig gumma, som tvättade åt många bättre och förnåma herrar — — hade fröknarna och mamseller-
na i Stockholm vetat hvad hon visste, så hade, tro
mej, damernas giftassjuka blifvit kurerad — men här
är min dörr — jaså — hon har hört oss — min snälla
Anna har inte lagt sig än.”

Och från den öppnade kammaren strålade ett
ljus; men hon som bar ljuset och emottog de in-
kommande, strålade som en uppenbarelse från him-
larna.

Det var en hög smärt qvinlig gestalt i grof yl-
leklänning som stod derinne i den tarfliga kammaren,
men ansigtet, som ur en sky af rika blonda lockar
smålog emot de inträdande, var en engels.

Man behöfver inte vara handtverksge-
säll, för att blifva förbluffad af en sådan syn, vare sig om
dagen eller natten.

Men hon log inte länge. Med förskräckelsen
i sin blick kastade hon sig om Jernbärarens hals.

”Gud i himmelen! hvar har du varit pappa?”
ropade hon, ”ditt hufvud blöder! du har blifvit slagen!
— hvem har slagit dig!”

”Se så, din trollunge, låt bli mej,” puttrade
Jernbäraren, ”ser du inte att jag har främmande —
en smed och en färgare — tvenne dugtiga arbetare,
må du tro — det här är Anna, dotter min — en
snäll flicka — men rädd som en backhare när det
händer hennes far något — liknar mor sin som ett
bår — såg inte heller så illa ut, salig gumman min
— hon var rätt vacker ännu när hon stod lik här i
rummet — — man ska vara jernbärare, som jag är,
för att kunna bära en sådan förlust — du har eld
i kakelugnen, det var bra — du står och stryker, ser
jag — det var snällt af dej, min lilla Anna.”

Jäger och Dahl kunde inte slita sina ögon, från den bildsköna gestalten, som sprang kring rummet, för att stöka i ordning och taga det nystrukna linnet från stolarna.

En stor skål, fylld med vatten, framsattes och en allmän tvättning börjades. Dahl såg sig derefter i den lilla spegeln, som hängde midt emot på väggen, och började med innerlig förtjusning igenkänna sitt verkligen vackra ansigte. Med mera djerfhet än nyss mötte han den sköna flickan, som stod bredvid med handduken i sin hand; men han behöfde icke begagna den, ty flickans ögon flögo med strykjerns hetta öfver hans ansigte. Han började framstamma några vanliga artigheter, men hejdades midt i loppet af fadrens blick och Jägers miner.

På en vink af fadren flög Anna till ett skåp och framtog derutur diverse klädespersedlar.

”Jag sade er att jag var strumpväfvare också,” yttrade Jernbäraren, ”välj er hvar sitt par af de här — der är skodon, tillräckliga att rymma en hel smedja, ja till och med ett färgeri, åtminstone af det slaget, som herrarne arbeta i — herrn, som miste sin hatt, kan taga den här — jag har blott begagnat den en enda gång och det var på min salig hustrus begrafning — jag höll den för ansigtet och många tårar föllo i den hatten — derföre törs jag inte nyttja den mer, ty den trycker mitt hufvud — herr kurtisörens hufvud tryckes visst inte af såna småsaker.”

Det låg någonting så högtidligt sorgligt i den starke mannens ord, att våra tvenne äfventyrare icke en gång förmådde öppna sina munnar, för att tacka den välvillige värden.

På en ny vink, skyndade flickan in uti ett annat rum, hvars dörr var dold af några deröfver hängande fruntimmerskläniugar.

"Det der är Annas lilla kammare" upplyste Axelson, "jag ligger i det här rummet jag och vakar som en pudel vid mitt barns dörr!"

"De goda englar hålla nog vakt vid oskuldens läger," inföll Dahl.

"Säger hern det? men det händer likväl ibland, att de gode englar försofva sig," svarade Jernbäaren.

Anna inkom nu, bärande en bricka, försedd med en liten qvällsvard, bestående af bränvin, smör och bröd samt några biter metvurst.

Värden slog i, söp till och bjöd, och gästerna dröjde ej att följa hans exempel. Aldrig hade en qvällsvard smakat dem så godt som denna.

Klockan slog tolf uti Catharina kyrka.

"Gå nu in och lägg dej, Anna — god natt, lilla knyte — vackert liten — är snart lika lång som jag, fast hon bara är sexton år — nig för herrarne nu — god natt med dej!"

Anna neg och försvann.

"Denna flicka är ditt enda barn?" frågade Jäger.

"Ja, men hon är allt för mej — det är min enda glädje — en far bör inte skryta med sitt barn, men god är hon, det ska Gud veta, och mån om mej — aldrig har hon gjort mej den minsta förargelse, och läraktig se'n."

"Nå ger du henne någon uppfostran? — det förefaller mig som hon skulle förtjena ett annat öde, än att släfva som piga i alla sina dar, eller bli gift med någon, som inte förstår att värdera henne."

"Hern har rätt — man skär inte guld med täljknifvar inom arbets- och tjensteklassen — nog har jag, skam till sägandes, skrapat ihop så mycket, att jag skulle kunna kosta på henne — jag är sjelf en

grof krabat, men nog vet jag för det, att god uppfostran är det bästa, en far kan skänka sitt barn — det enda som oroar mej, är att jag då kanske måste skiljas från henne — att jag inte får vaka öfver henne — ett vackert ansigte pryder qvinnan, men det kan också bli hennes olycka — mången natt har jag legat och funderat på den saken — ja, vid Christus och hans dyra blod, den som mördade mitt barns oskuld, den skulle jag strypa, utan att en gång unna honom läsa sitt Fader vår — men det är långt lidet — der ligga två stycken rockar — de behövas i ett sådant väder — men det var sannt, hvem var det af herrarne, som tog fram förtäringen på Blåa Duken? — den glömde vi att betala och fru Strömquist sitter nu kanske som bäst och svär öfver såna kunder.”

”Här är pengar,” sade Jäger, i det han tog fram några sedlar ur plånboken och lade dem i Jernbärarens hand, ”du kan betala för oss när du går dit härnäst.”

”Hjertans gerna — men hvad är det der? för f-n, ska det vara drickspengar åt mej det? — var så god och tag dem tillbaka — annars sätter jag dem på ljuslågan.”

”Kära Axelson, vi ska väl betala strumporna som —.”

”Jaså, det var en annan sak — men då kan det der vara nog, det är ändå mycket bättre pris än i lärftsboden.”

”Blir du ond om jag ber dig använda resten till några vackra böcker åt din Anna?”

”Böcker — ånej — får gå för det då — men det förstår herrn sej bättre på — köp dem sjelf och skicka mej dem på samma gång som kläderna i morgon — heder och tack för det — jag tycker om herrn — men låt bli såna der maskerader — nog f-n

ser jag, att herrarne inte är några arbetskarlar af samma skrot och korn som jag och andra med mej — vill man lära känna arbetsklassen rätt, så bör man inte söka den på krogarne — det bör den Blåa Duken ha lärt er.”

”Det är ganska sannt,” inföll Dahl, ”och det vore derföre mera skäl, att helsa på det goda folket hemma — det ha vi också lärt oss denna afton.”

”Tycker hern det? — må så vara — men då bör det inte vara någon vacker dotter i huset — jag ser heldre hin håle i mitt rum, än en Stockholmsprätt — den förre kan jag köra bort med Guds hjälp, men den sednare fruktar hvarken Gud eller människor -- och nu godnatt! jag vill lysa ner herrarne.”

Jäger och Dahl svepte in sig i sin jättelika värds rockar och stego utför trappan, beledsagade af denne.

När de kommit till porten och stannat för att taga afsked af hvarandra, räckte Jäger sin hand åt Jernbäraren och sade:

”På hvad sätt skola vi tacka dig för de tjänster du bevisat oss denna afton?”

”Tacka mej — jo derigenom, att ni inte besöker mej mera — hör han det, herr kurtisör och färgare — jag såg nog hur han spände ögonen i flickungen — god natt! god natt!”

Och den igenslagna porten skiljde värd och gäster från hvarandra.

”Hvilken förträfflig man!” ropade Jäger, ”och denne är blott en simpel jernbärare! hvilken kraft! hvilken redbarhet! och denna kärlek för sin hustrus minne — denna ömhet för sitt barn!”

”Har du sett någon gudomligare varelse!” utgjöt sig Dahl; ”hvilka ögon! hvilken hals! du såg hennes händer — och min Gud! — men du såg inte

hennes fötter kanhända! — jag svor öfver dig, för att du narrade mig in på Blåa Duken; men nu väl-signar jag dig, för du har visat mig en Madonna, som inte en gång står att finna på Rafaels herrliga duk!”

”Nu förstår jag hvarför han så ogerna tog oss med sig hem — han känner oss bättre, än vi känna honom.”

”Han förbjöd oss alla visiter,” inföll Dahl, ”vi få väl se, vi få väl se.”

”Akta dig, Dahl, och kom ihog hvad han sade; den som mördar mitt barns oskuld, den stryper jag, utan att en gång unna honom att läsa sitt Fader vår.”

”Det kommer jag nog ihog — — han är inte att leka med, den der besten.”

”Han bör inte heller lekas med,” tillade Jäger.

Efter en lång och besvärlig vandring, stannade vännerna på Gustaf Adolfs torg och bjödo hvarandra god natt.

”Hör du Jäger,” sade Dahl, ”skicka inte bort kläderna och de der charmanta böckerna förrän jag kommer till dig i morgon.”

”Hvarför det då?”

”Jag har lust att bifoga några skålpund konfekt af erkänsla för den artiga värdinnan — — god natt med dig! — sof som du börjat.”

De åtskiljdes.

IV.

Ett hållet löfte.

Fett helt år hade försvunnit efter den händelse, vi ofvan berättat.

Jäger, som under tiden haft annat att syssla med än att, förklädd till hofslagargesäll, besöka krogarna, för att studera folklifvet, uppehöll sig till det mesta på landet, der han förestod en större Domsaga.

Dahl vistades oupphörligen i Stockholm, der han lefde på en ovanligt lysande ungarlsfot. Vid fadrens död, lemnade han Postverket åt sitt öde, och, som han ärft efter sin far icke mindre än trenne väldiga jernbruk, kallades han med skäl för brukspatron. Den rike, vackre och lefnadsglade unge mannen hade nyligen förlofvat sig med en rik och skön flicka af Adelklassens och han var nu som bäst i taget för att rusta till bröllop.

Det var i skymningen också en vinterafton, som brukspatron Dahl kom sättande i en grann släda, prydd med björnhudar och förgyllda ramar.

Slådan höll utanför ett hus vid Drottninggatan. Brukspatronen hoppade ur och nickade åt betjenten, som körde slådan och derefter kuskade sin väg.

När Dahl skyndade genom portgången, märkte han ej, att han snuddade förbi en bred karlfigur, som dolde sig i mörkret bakom porten.

Uppkommen i sin granna våning, tände han den blixtrande kristall-lampan, kastade af sig den enkla men fina brukspatrons-uniformen, stälde värjan i kachelugnsvrån, insvepte sin välbildade gestalt i en morgonrock af broderad silkessammet, tände en cigarr och utsträckte makligt sina lemmar på den svällande, sidenklädda divanen.

Med halfslutna ögon drömde han sig tillbaka in i de sistförflutna stundernas njutningar och fröjder. På sina läppar kände han ännu den ljuftva eftersmaken af tallösa kyssar från en blomstrandande kärleksglödande bruds mun.

Han hade nyss kommit från sin blifvande svärfaders praktfulla boning, der en lysande middagsmåltid varit gifven för talrika förnäma gäster, och om en timma skulle han dit återvända, för att i en enklare men mera lämplig drägt deltaga i ett briljant slädparti vid sin fästmö's sida.

Han hörde redan bjellrornas klang och lyssnade redan till hviskningarna från tjuserskans läppar, då — då tunga fotsteg hördes i trapporna och derefter några dofva knackningar på salens dörrar.

Brukspatronen trodde att någon af hans vänner, som äfven bevistat middagskalaset, i halfrusigt tillstånd knägat sig uppför trappan och nu hade svårt att hitta på låset, skyndade upp från soffan till dörren och öppnade densamma.

Men det var ingen vän med svaga knån, utan en arbetskarl, som med stadiga steg beträdde sals-tröskeln och stannade med ryggen emot dörren.

Brukspatronen vek några steg tillbaka.

"Har jag den äran vara igenkänd?" frågade karlen med låg stämma.

"Jo jag tror väl," stammade Dahl något förlägen, "jag tror väl — ah det var sant det — Axelsson — min vän Axelsson — välkommen — tack för sist — det var — det var längesen vi träffades."

"Ja, det var längesen vi träffades," svarade Jernbäraren, som lade serdeles tonvigt på ordet: vi.

"Hur står det till, min hedersvän? hvad roar ni er med denna vinter? — med strumpväfnad, kan jag väl förmoda — men det var sannt — hur mår — hur mår —"

"Anna, menar ni," inföll Jernbäraren, "jo det är just om henne jag ämnar tala med er, min herre!"

Dahl skiftade färg, men bad likväl med synbar artighet sin gäst stiga fram och sitta.

Jernbäraren förde oförmärkt handen bakom sin rygg och skjöt regeln för salsdörren, hvarefter han närmade sig Dahl, som tagit plats på divanen.

"Anna," fortfor han nästan hviskande, "bekände häromdagen för mej allt — allt — förstår ni, herre — allt! — hon ville det inte ty midt i eländet af sin vanära älskar den arma qvinnan ännu sin bödel — men hon måste det — — ja, herr Brukspatron, hon har bekänt allt!"

Dahl lutade sitt hufvud bakom lampans kupa, för att tända sin slocknade cigarr, eller, rättare sagdt, för att dölja sin oro.

"Nå efter ni nu vet allt, min vän," yttrade Dahl, som småningom hämtat sig något, "så låt oss tala öppet och utan omvägar med hvarandra — hvad fordrar ni att jag skall göra för er dotter? — hvad skall jag göra för Anna?"

"Ingenting!" svarade Jernbäraren ännu hemskare.

"Ingenting, min vän?" anmärkte Dahl, hvars oro ånyo tilltog.

"Ni behagade nyss fråga mej, herre, med hvad jag denna vinter sysselsätter mej — jag har som ni vet, varit jernbärare om somrarna och strumpväfvare om vintrarna — nu har jag lagt bort dessa båda yrken, för att välja mej ett annat."

"Ett annat — nå så mycket bättre," svarade Dahl; "får jag fråga er hvad för slags yrke det är — kan jag på något sätt vara er till tjänst? — hvad är det för yrke ni tänker välja?"

"Jo, herre, jag tänker bli — mördare!"

Uppjagad af detta förfärliga ord och den ännu förfärligare blick, som beledsagade detta ord, störtade Dahl fram mot klocksträngen, som hängde vid salsdörn.

Men till dörren kom ej brukspatronen, ty han stöttes tillbaka af den förfärlige mannens hand.

"Den klocka som härnäst ljuder för er skull," återtog Jernbäraren, "finnes inte i detta hus — den finnes i Clara kyrkotorn!"

Dahl skyndade till vrån, der han hade sin värja; men äfven deruti förekom honom Jernbäraren, som grep tag i värjan, blottade den, bröt af klingan och kastade stumparna på divanen.

"Olycklige! hvad är din afsigt!" stammade brukspatronen, skälfvande i alla leder.

"Att strypa dej, eländige!" var Jernbärarens svar.

Dahl hastade till fönstret och ropade på hjälp, men slungades derifrån mot divanen, öfver hvilken han baklänges föll.

Vid denna våldsamma rörelse, kullstjälptes bordet och kristallampan föll i tusen bitar ut efter golfvet.

Det blef mörkt i rummet. —

Men mahognydivanen darrade under den fasansfulla strid, som kämpades på dess sidenkuddar.

Nu blef det tyst — tyst som i grafven. Endast några droppar af lampans uttrinnande olja hördes falla mot golftiljan.

Några ögonblick — och nu hördes regeln skjutas från dörren, som derefter öppnades.

Några tjänstflickor, som med ljus i händerna, hastade uppför trappan, mötte en grofväxt arbetskarl, som med tunga steg skred ut genom porten och försvann.

V.

Testamentet.

Framför sitt skrifbord, öfverlastadt af rättshandlingar, satt samma afton Håradshöfding Jäger, för att fullända protokollerna vid ett af honom påbörjadt Lagmansting, till hvars afslutande han följande morgon ämnade lemna Stockholm, der han, för utarbetandet af expeditionen, några veckor uppehållit sig.

Ifrigt gräfvande uti och vändande på de många luntorna, hörde han ej, att dörren öppades, och blef derföre högeligen förvånad, när han slog upp ögonen och varseblef invid sitt arbetsbord en sämre klädd mansperson.

Men förvåningen upplöstes ögonblickligen i den lifligaste glädje, när han igenkände den främmande, hvars hand han genast slöt i sin.

"Lefver du än, fader Axelson?" ropade han, skjutande en stol under Jernbäraren; "det var inte i går jag såg dig, men tänkt på dig, har jag gjort många gånger."

"Ondt krut förgås inte så lätt," svarade Axelson dystert; "men en gång stryker det med ändå."

"Minns du när vi åto ärtmjölspankakor tillsammans på Blåa Duken," fortfor Jäger, "jag spelte ju inte hofslagargesäll så illa heller, fast du, ditt falköga, såg igenom förskinnnet — — men stå inte der rak som ej jernstång — inte orkar jag bära dig till stolu."

"Tack, herr häradshöfding, jag orkar nog stå en så kort stund — jag får så mycket längre hvila sedan."

"Hur mår din Anna? är hon gift än? eller ligger du ännu som en pudel och vakar vid hennes tröskel, din lurifax!"

Jernbärarens sträfvade bleka ansigte flammade upp i högrödt vid dessa ord, men blef ögonblickligen derpå gult som vax.

"Är du sjuk, min vän? — hvad kommer åt dig? jag känner inte mer igen dig!"

"Jo jo men; man förändras allt med tiden — — jag hade en bön till häradshöfdingen, ty fast vi inte varit så mycket tillsammans, känner jag er för en hederlig man."

"Visst kommer du något olägligt, min vän, ty jag skall resa i morgon bittida; men är det mycket angeläget, så sofver jag gerna en timma mindre på natten för att kunna tjena en så gammal bekant — du bar en gång ett sönderslaget ansigte för min skull — tro mig, jag har inte glömt det än."

Jernbäraren tog upp ett paket och lade det framför Jäger på skrifbordet.

"Detta paket," sade han, "innehåller en summa penningar, stor nog för en sådan som jag — den är besparingen af tjugu års träget arbete — jag har svettats mycket derför — ack! jag gjorde det så gerna — — denna penningssumma lemnar jag i ert förvar."

"I mitt förvar? har du inte något säkrare ställe för dina pengar? — jag är fattig som en kyrkrätta — — i går sökte jag ett lån i Banko-Diskon-ten, men fick lång näsa."

"Om ni också gick och tiggde, skulle jag hellre lemna mina fyrkar till er, än till någon annan."

"Tack för din goda tanke om min värda person; men hvad skall jag göra med dessa pengar?"

"De ska användas till understöd åt min staccars Anna, som snart nog blir i behof deraf."

"Din Anna ja — jag frågade nyss, hur det var med henne, men du svarade mig inte — jag har mycket tänkt på henne också; men man är så upptagen af egna göromål och bekymmer, att man bara tänker och tänker, och dervid stannar det, Gudsås."

"Svär vid er själs salighet, herre, att, hvad än må hända — ty mycket, som ni ej anat har hänt och skall hända — svär, att vara hennes stöd och råd, när jag inte mera är till."

"Du förvånar mig, Axelson — dina läpper darra — hvad är det! du har blod på dina kläder!"

"Blod! — ånej! — det är rost af något kallbräckt jern, som blifvit kasseradt — — herre, svär vid er moders minne, om hon var er kär — en mor är dock mycket här i verlden — hvad är en far? — en far kan inte en gång beskydda sitt eget barn, om han också vore så stark, att han kunde bära jorden på sina axlar — — svär att beskydda mitt arma, mitt olyckiga barn — — henne och kanske äfven en annan, som mindre förtjent sin olycka än hon!" —

Jernbäraren störtade ned till golvet och omfattade Jägers båda knän. Stora tårar rullade utför den grofva kinden.

"Axelson! vid min själs salighet, vid min mors minne, svär jag att göra hvad du vill — men du måste upplysa mig om —"

"Upplysa er! — — innan morgodagens slut vet ni allt — — gå till Anna — hon skall ge er en upplysning — — gå sedan till — till — död och helvete! — gå till — brukspatron Dahl, — — der får ni veta mera — — herre! ni har svurit! — hvad behöfver jag mer — och vare sedan Gud med er i alla edra lifsdagar!"

Jernbäraren reste sig opp och skred åt dörren. Jäger följde efter och sökte hålla honom tillbaka.

Axelson vände sig om och stirrade länge på Jäger utan att säga något. Hastigt fattade han Jägers hand, tryckte den konvulsiviskt till sina läppar, vätte den med sina tårar, kysste den ånyo med samma häftighet och störtade derefter ut ur kammaren.

Häradshöfdingen stod nästan fastnaglad vid golfvet med blickarna på den öppnade dörren.

Följande dagen förkunnades i Stockholm genom tidningar och muntliga berättelser mordet på brukspatron Dahl. — — Några dagar derefter upplöt Jernbäraren Axelsons lik vid Stadsgårdshamnen icke långt från det hus, der Blåa Dukens bleckskylt gnisslar för vinden på sina förrostade hakar.

VI.

Ett barns leende.

Halfannan mil från Stockholm vid Edsvikens underbart sköna strand ligger Danderyds prestgård.

Obeqvämt är det visserligen att sjelfva prestgården är en half mil aflägsen från kyrkan, men ett vackrare och mer romantiskt läge kan svårligen någon prestgård hafva inom Upland och Roslagen. Trädgården, rikligen försedd med bärbuskar och syrenhäckar ligger tätt invid knutarne, och mellan denna och stranden utbreder sig en vacker särdeles bördig äng. Vid stranden frodas några löfträn, mellan hvilka Edsvikens lekande vågor framskymta, som i förening med det midt öfver viken belägna högre skogbevexta landet, göra utsigten från prestgården högst angenäm, och lifvande. På den ganska rymliga planen utanför sjelfva kyrkoherdehuset som på sednare tider blifvit ombygdt och derigenom erhållit ett vida prydligare utseende, än det förr hade, resa sig några väldiga kastanieträd.

När det är midsommar och kastanierna blomma, är det obeskrifligen ljuft att sitta under det i grönt och hvitt skiftande tak, som bildas af de lummiga trädens kronor. Också är det der den presterliga familjen vanligtvis tager sin plats, dricker sitt kaffe och sysselsätter sig med att sy och sticka med mera sådant.

När kyrkoherden får främmande, är det så beqvämt att föra de välkomna gästerna under skuggan af kastanieträden och derunder ställa ett bord, försedt med den lifvande punschbuteljen och de deromkring ordnade glasen, som flitigt ifyllas och tömmas till allmän munterhet, medan man på samma gång dricker helsa och lif ur öen lätt vid vägen stående granskogen, rik på lekande vindar och jublande fogelsång.

Under ett af dessa trän satt, ungefär tvenne år efter de scener vi uti nästföregående kapitel teknat, en tjuguarig högväxt flicka, klädd i blårutig blus med grönt saffiansskärp om lifvet. Trädens rika skugga gjorde allt begagnande af hatt öfverflödigt, så att man hade fritt tillfälle beundra den ljusflod af rika blonda lockar som böljade kring de skönaste anletsdrag. Men det låg någonting obeskrifligen lidande i detta vackra ansigte, hvilket skiftade färg den ena gången efter den andra, liksom sommarqvällen vexlar hvarjehanda kulörer innan solen sjunker.

Än såg hon ner på det arbete, hvarmed hon var sysselsatt, än lutade hon pannan mot sin hand, försjunken liksom i drömmar, än uppsteg hon, lade handen på bröstet och andades tungt hvarefter hon återvände till sitt arbete.

"Mamsell Anna," ropade en äldre fruntimmersstämman ur ett öppet fönster derinvid, "det kommer en båt på viken, säkerligen ifrån Ulriksdal, för det är invalider som ro den och en ung herre som sit-

ter och styr — gamla ögon se alltid längre än unga."

Flickan under trädet sprött upp vid dessa ord, tog sitt arbete, skyndade ner i trädgården och inneslöt sig i en tät syrenhäck, hvars blommor redan togo afsked af sommaren.

"Hvad springer den stackars flickan efter?" mumlade stämman i fönstret, "bara hon hör talas om manfolk, jagar hon af, liksom fåret för vargen — så bruka Gudnäs, inte våra Stockholmsdamer annars göra — — dumt om vi skulle få främmande just nu då far är borta — de välsignade socknebudena!"

Hon, som talat och hvilken icke var någon mindre person än fru prostinnan sjelf, visade sig nu på gården, lade händerna öfver ögonen och skådade åt stranden, hvarvid båten i detsamma lade till och landsatte en herre, hvilken med raska steg närmade sig prestgården.

Prostinnan gick emot honom och de helsade på hvarandra, liksom gamla bekanta.

"Hur är det med Anna?" frågade han, efter att förut pligtskyldigast hafva gjort sig underrättad om prostens och prostinnans helsotillstånd.

"Så der temmeligen, herr häradshöfding," svarade prostinnan, "ibland bättre och ibland sämre."

"Herre min Gud, är hon sjuk! det har jag inte vetat af," utropade den främmande.

"Tag då inte så hett vid sig, bäste herr häradshöfding," tröstade prostinnan, "det är väl inte så farligt heller — Gud vet hvad det går åt våra unga flickor nu för tiden, men aldrig äro de rätt friska af sig och gammalt folk kan riktigt skämma ut dem i den vägen."

"Hon är väl inte borta, fru prostinna?"

"Nej, jag tror visst hon gick ner i trädgården — hon går minsan aldrig bort, fast vi tätt emellan äro bortbjudna till grannarne — — det stackars barnet! — när jag ibland ser på henne, kan jag inte tillbakahålla mina tårar — att vara så ung och ändå ha lidit så mycket — vet, herr häradshöfdingen, jag tror aldrig hon blir gammal — — men jag glömmer att häradshöfdingen är varm och behöfver något att dricka — vi ha haft en brännhet dag — — var god och stig ner i trädgården — jag ska straxt ha den äran komma efter."

Prostinnan skyndade beställsamt in i huset och den främmande, hvaruti läsaren förmodligen ingenkänner vår vän Jäger, begaf sig in i trädgården.

"Herr Edvard!" utropade Anna med glad öfverraskning, när hennes ögon mötte den inträdande, "hvad jag är lycklig som ännu en gång får träffa er!"

"Gläder det dig verkligen, Anna?" frågade Jäger i det han fattade hennes hand och tryckte den med ömhet, "för några dagar se'n trodde jag annorlunda — men, förlåt mig Anna, jag bör inte förebrå dig något — jag kunde inte emotstå begäret att se och tala med dig — och nu då jag hört att du är sjuk, bör all annan tanke vika — — Anna, hur är det med dig? — prostinnan gjorde mig så orolig!"

"Herr Edvard," svarade hon, "säg mig, har jag i mitt bref till er yttrat något sårande, något otacksamt, ty ni är ju mitt enda stöd, min enda vän här på jorden? — jag minns inte hvad jag skref — mitt hufvud är så oredigt — men säkert skref jag något som var orätt — förlåt mig då — ty ofta vet jag hvarken hvad jag skrifver eller talar."

"Du oroar mig ännu mer när du talar så, min goda flicka — men låt oss inte mer tala om den saken — låt oss nu tala om dig sjelf."

”Nej, just om den saken vill jag tala, ty nu minns jag allt,” sade hon i det hon med en blick af outsäglig hängifvenhet lade sin hand i hans, ”hade ni inte redan gjort mer än tillräckligt för mig? — skulle nu äfven detta komma dertill?”

”Hvad har jag gjort för dig, Anna? — jag har ju blott handlat, enligt din fars testamente — — de tvåtusen riksdaler, han lemnade åt mig för din räkning, har jag använt såsom sig bordt, men någon enskild uppoffring har du ej tillskyndat mig — — hvad jag gjort har sålunda endast varit mitt åliggande både såsom menniska och embetsman.”

”Ingen enskild uppoffring! — ha då alla dessa omsorger — hela detta djupa deltagande under dessa tvenne långa år intet värde? — kanske inte i edra ögon, herr Edvard, ty ni är mer än menniska — ni är en engel, enkom skapad för att trösta och hugsvala — men jag — jag uppskattar detta värde jag, och han deruppe — han gör det äfven.”

”Nå, om du uppskattar det så högt, min goda Anna, hvarföre då afslå en bön, hvarpå mitt lifs glädje och lycka bero? — jag stridde länge med mig sjelf, ty jag fruktade, att de små tillfälliga tjenster, jag kunnat göra dig, kunde få något utseende af egen nytta både i dina och världens ögon; men jag förmodade inte längre emotstå mig sjelf — jag led alla de plågor, som förfölja ett hjerta som allvarligt älskar och ännu sväfvar i ovisshet öfver sitt öde — — mitt beslut var fattadt och jag skref till dig, som du vet — — då kommer ditt svar och nedslår alla mina förhoppningar — — jag ville inte tro min olycka, ty vanligtvis tror man mindre på den, än på sin lycka — — jag beslöt tala med dig sjelf och har därför kommit hit i dag — — Anna, har du samma svar att ge mig nu?”

"Ni vill taga mig till er hustru? — det var ju så?"

"Ja, Anna, jag ville det ej blott, jag måste det äfven, så framt det inte skall bli ödsligt i ett hjerta som nu är uppfyllt af kärlek till dig."

"Den fallna, den till och med i egna ögon föraktade ville ni göra till er maka!"

En djup rodnad färgade flickans bleka kinder. Var det af djup blygsel öfver sig sjelf, eller var det af segerfröjd vid det vaknade medvetandet, att hon åtminstone i hans ögon icke var så djupt sjunken som hon trodde sig vara i alla andras?

"Den fallna — den föraktade!" sade Jäger; "hvarföre dessa ord, Anna? — ser du den der grenen, som syrenträdet sträcker öfver våra hufvuden? — en och annan blomma faller vissnad derifrån; men nästa vår blir denna gren, ännu rikare på blad och blommor — — det är din egen bild — din nya vår har inträdt — du är nu rikare på behag och dygder än du någonsin varit."

"Min nya vår!" svarade Anna; "den skall en gång komma, det hoppas jag, det tror jag; men inte kommer den här på jorden, det vet jag — — och ändå känner jag mig nu så lycklig — så säll!"

Hon flätade sina armar om Jägers hals och lutade under tårar sitt hufvud mot hans bröst.

"Jag ville vara allt för dig!" hviskade hon, "din slafvinna, om du önskade det men — icke — icke din hustru!"

Det finns en kärlek som kan uppoffra allt — till och med det eljest så värderade skenet inför världen, om denna kärlek kan drömma derom att just detta sken skulle kunna i världens ögon på något sätt skada det älskade föremålet.

Sådan var den kärlek som brann i denna kvinnas barm. För ett enda felsteg hade hon i mer än tvenne år lidit och tynat af, så att hon nu mera nästan var en skugga af sig sjelf, och likväl kände hon sig hafva styrka nog att uppoffra sig ånyo, för att visa, huru gränslösa och oegennyttiga hennes kärlek och tacksamhet vore för den man, i hvilken hon såg sin välgörare men hvares maka hon ansåg sig ovärdig att blifva.

"Om jag blefve din hustru," fortfor hon, "hur bedragen skulle du ej bli på den maka, du tänkt dig i dina drömmar! — du har tänkt dig henne ren och god — och jag — hvem är väl jag? — dig väntar kanske — ja helt säkert väntar dig en lysande bana — din maka följer dig — du skall blygas för henne och om du det ej gör, så skall hon alltid göra det, ty, medvetande af sig sjelf, måste hon alltid tro, att du — att du åtminstone bör blygas för henne — — se der, min vän, hvarföre jag inte kan tillåta dig en sådan uppoffring — — jag vill inte att du skall lida — — tyst — — jag är inte så oegennyttig som du tror — ty, ser du, jag vill inte heller lida sjelf! — har du förstått mig nu?"

"Jag har förstått dig, Anna; men din bekännelse har för mig endast uppdagat en ny dygd, och inbillar du dig, att upptäckten deraf kan försvaga min känsla för dig? — du vill släcka elden, men, vid Gud, det är ej med olja man släcker den!"

"Men, Edvard!" utropade Anna, samlade sina sista krafter, "Edvard! du vet kanske inte, hur svag, hur lättsinnig jag är — — jag känner mig nu ha styrka att omtala allt för dig — — du känner hvad som är skedt — men du känner inte hur det skedde — — några få dagar efter den olycksaliga natten då du och din vän följde hem med min far, kom

din vän ensam till mig — — pappa var borta — — med tårar i ögonen ömkade han mig för den stränghet, hvarmed pappa behandlade mig — för det hat han hyste mot hvar och en, som hade den olyckan att vara född i bättre villkor än han sjelf — — Edvard! jag trodde dessa tårar, som jag såg för första gången och glömde min fars, som så ofta runnit af kärleksfull omtanka för mig — — jag förstod inte, att min fars stränghet endast var höjden af hans kärlek — — din vän återkom — kom ensam till mig — — det var blott för tredje gången jag såg honom — märk det, min vän — blott för tredje gången — och likväl — likväl — — Edvard! hvarföre stöter du mig inte ifrån dig? — hvarföre afskyr du mig inte? — hörde du inte hvad jag sade? — likväl — likväl — — när jag följande gång återsåg min vän, då märkte jag att jag gjort orätt — att jag var fallen — — men jag förmådde sedan ej göra annat än hvad som var orätt och att falla ännu djupare — — fy! — — och en sådan kvinna skulle du vilja ha till din maka!" —

Anna sprang upp från sätet, vridande sina händer. Hennes yfviga lockar raknade och föllo stripiga ned öfver skuldrorna vid ångestsvetten, som läckade på hennes panna. På hvardera kinden brann en röd fläck, medan den öfrige delen af ansigtet var kritfärgad.

"Men hämnden kom!" fortfor Anna; "straffet kom! — mord! — sjelfmord! — en moder, som måste lefva skild från sitt barn! — — slutligen en kvinna, som inte en gång vågar att bli lycklig vid en hederlig mans hjerta! — det är för mycket! — — för mycket! — Oh! —"

Det var också för mycket för den beklagansvärda. Kindernas röda fläckar försvunno. En blod-

ström färgade de bleka läpparna. Den höga, smärta gestalten vacklade, och när Jäger utur trädgården bar den sanslösa flickan, kände han, hur hon allt mer och mer stelnade i hans armar.

Följande dagen satt Jäger i en kammare uti ett hus vid en aflägsen gata å Södermalm. Omkring honom på golfvet sprang en tvåårig gosse, vacker som en cherub, liflig som en springkälla, dansande bland vårens blommor.

Jäger lockade gossen till sig och satte honom på sitt knä.

”Se på mig, lilla Adolf!” bad han gossen.

Gossen spände upp sina stora ögon och ryckte på samma gången Jäger i håret, hårdhänt nog för att vara så liten.

”Pannan och näsan,” sade Jäger för sig sjelf, ”hvad de likna honom, skolkamraten, ungdomsvännen — den lättsinnige — den olycklige! — — munnen och hakan, de tillhöra henne — engeln deroppe! — men hvarifrån har jag dina ögon — dessa talande djerfva ögon? — ha! det är hans, jernbärarens! — jag känner nog igen dem! — — Så omfamnar jag då i dig, mitt barn, mina trenne dyrbaraste minnen! — vi skola aldrig skiljas ifrån hvarandra!”

Barnet smålog emot honom.

Jäger kände sitt bröst fyllas af utesägligt ljufva kärslor.

Det kunde ej vara annorlunda, ty englars leende sammansmälte i barnets.

VII.

Fostersonen.

Carl XIII:s torg är otvifvelaktigt den skönaste öppna plats, Stockholm äger. Den södra fonden innehåller en del af det herrliga slottet, strömmen och Blasieholmshamnen samt bortom allt detta de bebyggda södra bergen. På ömse sidor har man de tredubbla lummiga alléerna och i norr den så kallade Arsenalen, hvars murar luta mot förgängelsen, längtande efter rifningens stunder, som ej torde dröja länge och då man i stället kunde få se en solidare byggnad.

Torgetts minst sköna prydnad är icke desto mindre bronzkonungens gestalt, som på sin af fyra lejon och en gardist bevakade piedestal höjer sin panna jemnhögt med alléernas rika kronor.

Det borde i Grundlagen vara en konung förbudet att på offentliga platser uppresas sin företrädares staty. En offentlig staty måste vara ett minne, icke af furstars förhållande till hvarandra, utan af furstens förhållande till det land, hvaröfver han herrskat. Var

han, medan han lefde, något af betydhet för sitt folks välstånd eller ära, då kan det vara angenämt nog för folket att efter hans död hafva hans bild så der för ögonen och på samma gång vara för efterträdaren ett slags uppmuntran till likartade bedrifter, förtjenta en likartad hyllning. Var han det deremot icke, utan fast heldre tvertom, då är hans offentligt uppresta bild en offentlig fläck på hela nationen, ty hvad skall efterverlden tänka om det tidevarfs rättskänsla och smak, som uppreste bilden af en konung, hvars historia endast har mörka blad att framvisa? —

Icke är det så säkert, att någon efterforskar eller att man får reda på huruvida bronzminnet är gjutet af nationen eller af en konung; men säkert är det, att vid åsynen deraf eller berättelsen derom, att samma land, som förvarar statyerna af sådana konungar som Gustaf I och Gustaf II, äfven har en af Carl XIII, kommande tider antingen skola harnas eller le på bekostnad af detta land.

Icke en gång folket sjelf bör skynda med en sådan hyllning, ty häfden bör ha tid på sig, för att kunna bli opartisk i sina ransakningar och domar. Den hade tid på sig, hvad de tvenne förstnämnde konungarne beträffar, ty århundraden lågo mellan dem och deras statyer, men, hvad Carl XIII vidkommer, hade den visst icke tid på sig, ty hans bild intog torget några få år efter hans död.

En annan fråga blir: behöfde häfden denna tid, för att justera sitt beslut om Carl XIII? — Vi tro, att ett svenskt svar på denna fråga icke kan blifva tvetydigt, och just derföre var det så mycket mer otillbörligt att uppresta hans bild, utan att på samma gång inrista i stenen namnet på honom som reste den, för att sålunda rättfärdiga nationen inför efterverlden.

Genom en besynnerlig ödets skickelse, flyttades ungefär vid samma tid ur Arsenalbyggnaden de deruti sedan längre tid förvarade troféer och andra dermed beslägtade märkvärdiga saker.

Kunde ej dessa minnen af vårt lands fordna ära och storhet trifvas i grannskapet af bronzmajestätet som beherrskade torget?

Länge stod ifrågavarande byggnad öde och tom till dess vederbörande slutligen med allvar tänkte på att rifva den.

Då kommo de artificiella vattnen och räddade, om ej just så påtagligt den skrala menskligheten, åtminstone den skrala Arsenalbyggnaden. Samma väggar, som förut inneslutit de dyrbara vittnesbörden om fädrens kraft, fannade nu skaror af sjukliga ättlingar.

Det blef modernt att dricka brunn i Carl XIII:s torg; det blef modernt att hafva alla möjliga sjukdomar, för att få dricka alla möjliga slags vatten. Vår Herres lefvande hälsokällor måste lemna rum för Apothekarens apparater. Surbrunn, Djurgårdsbrunn och Uggleviken kastade sina förr så beprisade källådror ner i glömskans djup, der de lägre folkklässerna, som ej hade råd att för flera riksdaler i veckan köpa sig vidriga vattendrycker, uteslutande fingostappla kring de öfvergifna källdragen. Hela den eleganta världen satte sina läppar under den lilla kranen, som i f. d. Arsenalbyggnaden bjöd på "Marienbader, Carlsbader" o. s. v.

Ja, ifvern gick till och med så långt, att de mera välmående från landsbygden lemnade sommartiden sina uppfriskande skogar och vattendrag, för att dväljas i Carl XIII:s torg och der finna en orubblig helsa.

Der drömde sig flickan en evig vår med aldrig vissnande behag; — der drömde sig gumman en ålderdom lycklig som Saras — lycklig utan att derföre, såsom denna, behöfva besvara himlens englar; — der såg ynglingen i föreställningen sina nerfver och muskler förvandlade i stål, mäktige att trotsa följderna af kärleksäfventyren i skumrasket och nattvakorna vid spelbordet; — der kände gubben sina pulsar röras med vårbäckars fart och såg sig ännu med de böjligaste knäveck i verlden liggande framför en småningom eftergifvande skönhets fot. — För alla — alla spökade Methusalems ålder och verlden blef ortodox åtminstone i en enda punkt.

Så stodo aktierna och förhoppningarna, då en vacker sommarmorgon år 1833 brunnsgästerna mangrannt lemnade det rymliga brunnshuset, hvars helsoeden skulle igenstängas, ty klockan var åtta och kaffekoppen hemma väntade de bleka utvattnade menniskobarnen.

Bland de många familjer, som, prydligt utstyrda, sträfvade hemåt, var ett litet men nobelt sällskap, bestående af en äldre dam, bärande på en stolt nacke ett fyrtital af år jemte en sommarhatt af de rikaste blonderspetsar, och vid hennes sida en lika elegant flicka, vacker ehuru något bleklad, som leddes vid armen af en ung man af några och tretti års ålder.

Det var vår vän häradshöfdingen Edvard Jäger, som, ehuru ej sjelf brunnsgäst, konvojerade sin fästmö och sin blifvande svärmor, friherrinnan T., hvilka båda damer redan egnat tvenne veckor af sommaren åt Professor Mosanders öfverjordiska källor.

De tre personerna skulle just vika af vid hörnet af Jakobs kyrka, för att sedan styra kosan till Fredsgatan, hvarvid Friherrinnan T. hade sitt ståtliga, tre vånings höga hus, och hvilket, enligt na-

turens ordning och Svea Rikas lag, en dag, i trots af Friherrinnans brunnsdrickning, borde blifva den hederlige Jägers.

Men då hände sig just vid afvikningen, om berörde hörn att en liten fyraårig gosse, vacker och välklädd, sprang fram och fattade tag uti Jägers bonjur, ropande med hög och klar stämma:

"Pappa! pappa!"

Fadersnamnet, ett ljust och stolt namn, är i allmänhet mycket efterlängtadt och välkommet och man hör det derföre så innerligt gerna; men när man promenerar i sällskap med sin känslofulla fästmö och dertill på köpet med en svärmor, som är mycket förnäm och mycket mån om yttre anständighet o. s. v. då — då, vid afhörandet af detta sköna namn från läppar, hvilkas tillvaro hvarken fästmön eller svärmodren en gång anat, är det förlåtligt om en fästman blir röd i ansigtet som ett nystruket plank och alldeles tappar koncepterna, han må nu ha hållit oräkneliga Härads- och Lagmansting.

Hade man lefvat i Mythens tider, skulle man säkert tagit den lilla gossen för en kupido, som enkom nedsväfvat från Olympen, för att med sin egen höga närvaro uppmuntra de båda älskande; men ty värr lefva vi ej mera i mythens tider.

Liksom hade hon blifvit sårad af en orm, ryckte den unga damen sin arm från kavaljerens och den äldre var nära att dåna af fasa, ty olyckan ville dessutom, att ett annat förnämt herrskap, som äfven hört det gälla barnsliga utropet, i detsamma vände sig om och blef ögonvittne till de kärleksbetygelser, hvarmed det söta barnet öfverhopade friherrinnans blifvande måg.

Med kraftfull arm ryckte Friherrinnan sin dotter med sig och båda påskyndade sina steg, utan att

ens se sig om, under det att den förlägne fästmannen stannade kvar, förgäfvos bemödande sig att tysta munnen på den lille storskrikaren.

"Kan du då inte tåga, din sakramenskade pojke!" utropade Jäger i sin förtviflan, ty flere personer, som stannat derinvid och åskådade den kärleksfulla scenen, drogo på munnarna och kände sig välmående såsom det alltid är när man kan hålla sig munter under brunnsdrickning.

Knappt hade Jäger uttalat de hårda orden, förrän gossen, som troligtvis tillförene aldrig hört något dylikt, föll i den djupaste gråt och det ganska högljudt, ty ett barn förstår sig lika litet på att modera sin sorg som sin glädje.

Jäger kommer ur askan i elden och ångranade sin hårdhet, tog plats på sätet, satte derefter gossen på sitt knä och sökte med många milda ord försona sitt felsteg, under det att en äldre madam, barnets sköterska, närmade sig och äfven bjöd till att trösta den lille.

"På min ära, ett högst intressant spektakel!" yttrade sig halfhögt en kavaljer nära vid sätet; "hvar tog fröken och nådig mamma vägen? — helt säkert öppnade sig jorden under deras fötter."

"Den kan öppna sig för mindre än så," svarade ett äldre gentilt fruntimmer, som i sina dar haft två män och fyra amanger.

"Stackars fröken Aurora! stackars friherrinnan!" tillade kavaljeren, som redan i andanom såg sig vara ägare till egendomen vid Fredsgatan.

Efter mycket bemödande och med tillhjälp af några treskillingspepparkakor, lyckades det slutligen vår häradshöfding att blidka den lille orostiftaren, hvarefter han lemnade gossen i madamens vård och skyndade efter sin fästmö och svärmoder, för att be

om ursäkt för det der besynnerliga afbrottet i promenaden och förklara hvad han ansåg sig böra förklara.

Men han fann dem inte. Han skyndade då till Fredsgatan och hastade uppför de välkända trapporna.

Betjenten, som mötte honom i tamburen, förklarade på tillfrågan, ehuru under synbar förlägenhet, att herrskapet inte kommit hem än.

Orolig ilade Jäger utför trapporna och började från gatan vrida hufvudet upp mot fönstren i första våningen, så att det värkte i halsknötorna.

Men ingen syntes till der heller.

Nära att bli öfverkörd af en åkare, som svängde in från Drottninggatan, tog han sitt parti och gick hem, för att ordna några handlingar, som han måste hafva med sig upp i Hofrätten samma dag.

Lugnt satte han sig vid sitt arbetsbord och slutade sina göromål.

Efter sessionens slut i Hofrätten, åt han sin middag på Malmens, hvarefter han gick hem till sig, för att taga sin middagslur och, sålunda stärkt, längre fram på eftermiddagen infinna sig hos de sina vid Fredsgatan.

Inkommen, blir han på sitt skrifbord varse ett stort paket från Friherrinnan T.; hvaraf han inhemtar, att, till följe af den skandal som förefallit på Carl XIII:s torg, någon förbindelse helt naturligtvis mellan honom och hennes familj icke vidare kunde komma i fråga, med anledning hvaraf förlofningsringen återlemnades jemte de bref, härads höfdingen skrivit till fröken Aurora, under sitt vistande på landet, i embetsgöromål.

"Ja så!" mumlade Jäger för sig sjelf sedan han slutat läsningen.

Derefter framtog han ett mycket fint postpappersark, formerade en penna med mycken omsorg och

skref med ännu större, så att bokstäfverna sågo ut som de varit prentade.

Efter pennans bortläggande, lades till detta bref många andra smånätta och med målade blommor försedda biljetter, hvilka alla samt- och synnerligen singo sluta sig omkring en guldring å två dukater.

Sedan det lilla paketet blifvit försegladt och afskickadt till vederbörlig ort, kastade sig häradsböfvingen så lång han var på soffan och borrhade ansigtet djupt ner i en kudde, förmodligen för att bevara ögonen för dagsljuset, som ymningt inströmmade från de midt emot varande fönstren.

Men när Jäger vände hufvudet åt andra sidan, var det ställe af kudden, hvarvid ögonen blundat, vått liksom af tårar.

Dörren öppnades och en ung man med lefnadsgladt ansigte inkom i rummet.

"Jag hörde du var hemma," sade han, "och gick upp till dig för att slå dig på ett parti bräde, innan jag går till Djurgården."

Jäger steg upp från soffan, vände om kudden och räckte handen åt den inkommande, som var en af hans kamrater i Kongl. Svea Rofrätt.

Brädspelet framställdes. Terningar och brickor slamrade särdeles lifligt mellan de gröna och svarta banden; men Jäger hade otur och blef "Jan," som det heter, trenne serskilda gånger.

"Det är f-n hvad du har otur!" ropade kamraten storskrattande, "men det är alltid roligt att spela med dig, ty du blir aldrig arg när du tappar."

Jäger skrattade också och tyckte det var roligt.

Ungefär vid samma tid satt fröken Aurora bredvid sin mor, fru Enkefriherrinnan T. och under stigande ångest uppläste för henne en skrivelse af följande innehåll:

”Min fröken!

Härmedelst återsändas min ring och edra bref. — Som ingen förklaring öfver uppträdet, morgonen af denna dag, äskades, så är jag förskonad ifrån att behöfva afgifva den, hvilket var så mycket bättre, ty om man affordrat mig en sådan, hade jag nödgats afslå det.

Det rätta förhållandet med den lilla gossen är min hemlighet och kan inte blifva någon annans. Jag är hans fosterfar, men min fosterson skall aldrig sjelf bli bekant med de olyckor som omgäfvat honom kort före och kort efter hans inträde i världen.

En kärlek, som slocknar vid den första fläkt, misstänksamheten utandas, är och blir aldrig någon verklig kärlek. Jag har ingenting vidare att tillägga.

Edvard Jäger.”

Moder och dotter sågo förvånade på hvarandra.

”Och detta är då alltsammans?” frågade Friherrinnan.

”Ja alltsammans,” svarade Aurora, ”och ändå förefaller det mig som låge mycket, ganska mycket i dessa få rader — — en inre aning säger mig, att jag handlat mycket obetänksamt och orätt.”

”Du har verkligen tur med dina fästmän, min kära Aurora, först den stackars Dahl —”

”Ack mamma, i himlens namn, inte ett ord om den olycklige!”

”Och sedan den der — — det är ju ett kostligt svar, Aurora? — tomma förevändningar bara — tro mig, min flicka, sjukt är det i alla fall.”

”Tro mig, mamma, jag kommer en gång att bitert ångra denna dag,” svarade Aurora, i det hon med hufvudet hvilande emot armen lemnade fritt lopp åt sina tårar.

XIII.

Slutet.

Förlidet år, det vill säga, tolf år efter tilldragelsen på Carl XIII:s torg, sammanträdde, en vinterqväl, sällskapet för danssoireer. Det var en lysande bal och de briljantaste herrar och damer hvimlade om hvarandra. Bland de ifrigast dansande kavaljererna utmärkte sig genom sin resliga växt och sitt fördelaktiga utseende en yngling. Den lilla silkeslyran på sammetskragen tillkännagaf en välbeställd liber studiosus och rosorna på hans kinder talade om sexton väl vårdade lefnadsår.

Efter dansens slut, närmade sig ynglingen en herre i Hofrättsuniform, som tycktes med heder bära sina fyratiofem år.

"Nå min kära Adolf," frågade den sednare, "hvad tycker du om balen? — du synes ha smak för de vackraste flickorna — nå nå, då man tagit så vackra betyg i sin studentexamen som du, så har man också rättighet att dansa med de skönaste damerna."

"Häradshöfding Jäger!" ropade i detsamma en bakom dem sittande dam, ganska vacker, ehuru hon synbart passerat vårens dagar.

Den tilltalade, hvilken just var samme man som konverserat med studenten, vände sig om och nalkades henne som ropat hans namn.

"Herr häradshöfding," frågade hon halfhögt, "hvem är ynglingen der? — — hans ansigte är förvånande likt — —"

"Hvilken är han lik, fru Grefvinna?" inföll Jäger med en betydelsefull blick.

"Jo — det är för besynnerligt — — men jag tycker att han liknar — — liknar — den olycklige Dahl — — hvem är han? —"

"Min fosterson, fru Grefvinna, numera min enda glädje här på jorden."

"Er fosterson?"

"Ja, min fru — — ni har sett honom en gång förut — — på Carl XIII:s torg för tolf år sedan."

"Ha! — — men — men hur kommer det till att han liknar — honom? — att han —"

"Det var min hemlighet."

"Er hemlighet! — store Gud!"

"Han liknar Dahl," fortfor Jäger hviskande, "ty han är den — olycklige jernbärarens dotterson."

Grefvinnan stirrade bleknande på Jäger. Hennes tårade blick sade mer än den vältaligaste tunga kunnat uttrycka. Den djupaste beundran, och den djupaste ånger förenade sig i denna blick.

"Är ni lycklig, min Grefviinna?" frågade Jäger efter några ögonblicks paus.

"Ja," svarade hon; "men icke så lycklig som jag kunnat vara!"

